

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Констатује се да су приступили оптужени Поповић, Грујић.

Браниоци адвокати Шалић и Перковић.

Заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, јесте донели? Па јуче сте рекли да је имате.

Не, не, ви сте рекли да имате код себе. Значи нисте добро рекли, је ли? Добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Васић Драгомир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте Васић Драгомир?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако? Да ли су Ваши лични подаци исти као у истрази 10.09.2007.године?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема неких измена адресе?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не. Ништа.

ВАСИЋ ДРАГОМИР, са личним подацима као у списима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте као сведок пред судом дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Предвиђена је казна затвора до 5 година, нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико сматрате да бисте се изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Ви сте положили заклетву у истрази па вас опомињем да сте и даље дужни да говорите истину и да се налазите под заклетвом. Да ли сте ви у сродству или у завади са оптуженима овде присутнима Поповићем и Грујићем?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Нисам ни у сродству ни у завади.

Упозорен на дужност казивања истине, несродан, није у завади, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви остајете при вашем исказу који сте дали у истрази?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу вас сада замолити да нам испричате шта вам је познато везано за овај догађај који је предмет овог поступка, а наиме Тужилаштво за ратне злочине Републике Србије поднело је оптужницу против Грујић Бранка и Поповић Бранка. Између осталог и за догађај који се десио почетком јуна у Зворнику, а наиме ставља им се на терет да су силом преко јединица Територијалне одбране и припадника полиције спровели да се муслимани војно способни мушкарци из села Ђулићи, Клиса и још неколико села у околини Зворника узму за таоце ради размене и да се сместе у Техничко школски центар, након тога у Дом културе у Пилици и да су одговорни за смрт око 700 војно способних становника муслиманске националности значи

у том периоду. Па да нам ви сада овде због начела јавности и непосредности испричате шта је вама о томе познато. Изволите.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја сам у својој изјави датој овде мало шире говорио о контексту у коме сам се ја и становништво из мог села нашло, дакле о ситуацији како је дошло до тога да ми уопште дођемо у Зворник, ја не знам да ли је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па можете да почнете, чисто да направимо неки увод.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Углавном ја сам живио у једном селу које се зове Брњица, општина Живинице, прије рата значи до `92. године, до 25. маја `92. године. Тад смо значи то је неких 50-так километара значи од Зворника, 25. маја значи је нападнуто то село од стране муслиманско хрватских формација ујутру око 8 часова. Иначе сматрам за потребним да кажем значи пошто сам био члан пописне комисије у општини Живинице значи та општина је бројала близу 55 хиљада становника, од тога је било 47 хиљада Муслимана или 81%, нешто око 4 хиљаде Хрвата или 9% и Срба свега 3 хиљаде 6%. То говорим због тога што је свакоме јасно ко погледа ове податке да ми нисмо представљали никакву претњу никоме тамо, међутим и поред наших напора да са руководством општине Живинице направимо одређене договоре, десила су се два крупна догађаја прије напада на наше село, то је једно је напуштање Југословенске народне армије са аеродрома «Дубраве» и друго је масакр колоне ЈНА у Тузли. Након тога почеле су одређене репресивне активности према Србима који су живели у Живиницама, значи ту су била свега четири села, Кривача, Тупковић, Врнојевићи и Брница. Након одређених пунктова упада у села Кривача и Тупковићи који су се налазили на једној страни општине су напустили своја села под тим претњама и прешли у Шеховиће, након тога су «Зелене беретке» и «Патриотска лига» упали у треће село Врнојевиће, ту је убијено 10-так људи, тражени су новац, драгоцености, опљачкано је село и иначе се то село у даљим дешавањима такође потпуно иселило, 25. маја ујутро око 8 часова нападнуто је моје село Брница, ја сам се у том моменту налазио у свом селу јер смо имали две породичне куће. Извршен је јак минобацачко пешадијски напад на село, обзиром на то да смо ми били поприлично слаби у томе значи, одлучили смо да пошто се село налазило у подножју планине Коњух, да напустимо своје куће и да се склонимо у шуме. Код тог напада убијена је једна жена Јовић Божица, теже је рањен Јосиповић Златомир, а пет, шест мјештана је заробљено и одведено у логоре у Живинице. Они су након две године путем комисија за размену, размењени и сада живе у Зворнику. Село је спаљено значи до темеља све куће и дан данас то је

преорано као Картагина, значи дошли су са машинама и ту више нема ни темеља нити се ко вратио.

Ми смо ноћили у шуми ту прву ноћ, потом смо формирали једну колону и пут који нас је водио до излазне територије српске Шековићи је био преко 40 километара, путовали смо значи 26. и 27., 27. смо непосредно на мјесту близу магистралног пута Ступари – Кладањ у шуми нашли негде око хиљаду и по Срба из Кладањске општине. То су били мејштани села Ловци, Брдјељи, Младови, Врановићи, који су такође, ја не знам под којим околностима али услед напада формација из Кладња напустили своје куће. Спојили смо се са њима и 27. смо кренули да пређемо ту цесту у српско село Пелемиши, а одатле за Шековиће. Ту смо наишли на јаку заседу муслиманску, дошло је до пуцњаве и неким сретним околностима смо успјели да разбијемо ту блокаду и пређемо на другу страну, ту смо наишли на минско поље и значи 11 људи је врло тешко рањено, некима су ноге ампутиране јер су наишли на мине, а 7 изузетно тешко. Након преласка негде око 3 хиљаде, значи жена, деце, цивила па и ових способних мушкараца ми смо камионима из Пелемиша пребачени у Шековиће. Одлуком општинске власти смештени смо у једини објект који је, пошто је то мала и сиромашна општина, то је школа, ту смо значи остали 28. и 29. Мислим да је био 29. када је, бар се тако представио, народни посланик из Зворника, Јово Мијатовић, стигао у Шековиће, разлог његове посете је био што су му родитељи и комплетни рођаци из тог села Оловци, одакле је он родом био изашли са нама па је желио да види значи шта се са њима дешава, да ли су живи. Ту смо са руководством општине Шековићи заједно са њим разматрали шта даље, обзиром да ту више није било ни хране нити могућности да останемо у неусловним просторијама, Јово је предложио да дођемо у Зворник обзиром на то да је већина становништва овако прилично, под приличном депресијом била и њихова жеља је била да пређемо у Србију. Прихватили смо тај позив, аутобусима смо пребачени у Зворник и смештени смо у колективни центар, то је културно спортска дворана. Наравно да су разне новинарске екипе из Србије и не знам околних мјеста стигле ту, обављени су неки разговори и интервјуи са обичним овим грађанима на околности шта се тамо дешавало и те изјаве ја не знам гдје постоје, али су биле сасвим сигурно јер знамо да је доста људи који раде у иностранству пратило те изјаве. Између осталих ту су стигли и представници локалне власти, међу којима су били значи Јово Мијатовић, Драган Спасојевић, Брано Грујић, Марко Павловић и њих је занимало значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу вас само замолити, имате ја сам пропустила да вам кажем, имате ту неке псеудониме.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: О.К.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да користите уместо имена псеудониме особа које се налазе на том списку.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Разумијем, разумијем. Дакле особа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови представници локалне власти које сте набројали, јесте знали функцију?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не. Не. Ја сам тад упознао људе, они су се представили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кажу ја сам то, ја сам то.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Могуће да су рекли, ја сам тако разумио значи да је народни посланик у скупштини тадашње Српске Босне и Херцеговине био Јово Мијатовић, Марко Павловић је представник функције команданта штаба, за Брану Грујића нисам сигуран коју је дужност обављао, ја сам мислио да је био предсједник општине, али нисам сигуран. Њих је такође интересовало шта се тамо десило, разговарали смо наравно и о томе шта сада учинити са овим делом народа. Њихов предлог је био да се задржимо у Зворнику, значи да покушамо наћи заједнички неки смјештај ту и да се не прелази у Србију него да то становништво остане ту. У том циљу био је један предлог да једна делегација обиђе једну од могућих тих локација за насељавање, и ми смо и направили једну делегацију коју су чинили Сретен Милошевић испред Општине Кладањ, Радомир Максимовић и ја испред Општине Живинице. Отишли смо једним приватним возилом до села Јардани, ту је постојало пар заселака ја се не сећам како се зову да ли Бербићи, Махмутовићи или слично, гдје је било можда 50-так празних кућа, неке ја мислим једне или две су чак биле запаљене и било је сасвим јасно да се ми не можемо населити ту обзиром на то да су куће и неусловне, а и на чињеницу да је доста више становништва било него што би те куће могле примити.

С том констатацијом вратили смо се у културно спортску дворану, негдје у поподневним сатима до нас су дошли Јово Мијатовић и свједок «Q», обавјестили су нас да је заказан састанак у српском селу Петковци, да су Муслимани, Бошњаци из околних села инсистирали и заказали тај састанак са намером значи да траже од власти да добровољно напусте ту територију и пређу у Тузлу. Мислим да је Јово предложио пођите са нама па погледајте и ту локацију и да уколико се значи тај миран договор и трансфер деси да то буде једна од могућности за насељавање. Нас тројица смо мислим да су то да ли су била општинска аута или приватна, али смо са њима двојицом отишли, морам рећи значи у том моменту, ја заиста нисам имао апсолутно ни ми никакве информације осим што смо на телевизији пратили да су одређене врсте сукоба мјесец два раније били у Зворнику, али нисмо знали никаквих детаља ни гдје се село налази, ни Петковци, ни ови сусједни, нисмо имали представу о

односима у општинској власти ко практично врши коју дужност, нити је о тим догађајима и инцидентима који су се мјесец два прије нашег доласка дешавали. Састанак се одвијао, тамо смо и затекли представнике Бошњака у кући Винка Радовића кога сам тад такође први пут видио, значи то је био кажем ја потпуно нормалан састанак без икаквих тензија, свађа, препирки, видјело се да се радило о људима који се међусобно познају. Колико сам ја разумио таквих састанака је било још јер је било договорено да та сусједна села направе неке екипе, неке комисијице да контактирају у случају да буде неких непредвиђених инцидената, да их заједнички и спрече. Тад је искључив захтјев представника мислим да се тај момак звао Алија, значи њихов захтјев је био те врсте, прво је изразио забринутост за безбедност значи тог становништва, рекао је да жели да се добровољно значи пресели у Тузлу и свједок «Q», а и Јово Митровић су такође били веома забринуте том укупном сложене ситуацијом у Зворнику, говори се о неким паравојним формацијама које је немогуће контролисати и речено је тада да се додатно и усложнила та ситуација доласком неколико хиљада избеглица из унутрашњости Босне и Херцеговине, да су и они суочени са великим проблемом око смештаја, исхране и тих људи и на крају значи закључак са тог договора је био значи да се то становништво наредни дан значи исели из тих села, а ова двојица представника локалне власти значи господин Мијатовић и сведок «Q» су рекли да ће се потрудити да обезбједе превоз за те људе.

Овај господин Алија је поменуо значи да је његова обавеза да обавјести становништво о договору, али је напоменуо да у селу постоје пар тих групица које су наоружане, које су мало ето екстремније и које можда могу направити неки проблем, али се он нада да ће они у току ноћи сами прећи на територију под контролом федерације и након тога су представници муслимана отишли са тог састанка, међутим управо због те опаске Алијине, Винко Радовић је изразио забринутост обзиром да је село Петковци веома мало, да није било довољно војно способног становништва, изразио је забринутост за безбедност тих људи и затражио је да се одвоји дио људи који би ту крај његове куће која се налазила на самој граници између Петковаца и Ђулића, био ради заштите Срба у Петковцима уколико се десе какви проблеми. Не знам мислим да је чак Јово Мијатовић предложио то, а овај поручник Максимовић који је са нама био, који је иначе био војно лице, је прихватио да са 30-так људи сутрадан дођу на ту локацију код Винкове куће, са тим закључцима се тај састанак завршио.

Ја сам иначе тај дан значи већ ујутру био планирао да одем до Лознице обзиром да смо имали тамо тешко повређене и рањене људе, међутим управо због ових посјета и састанака остао сам тај дан, али сам у договору са Максимовићем јер сам сматрао да је практично све

коректно договорено, да ту неће бити никаквих проблема, сутрадан сам отишао да обиђем те рањенике, након тога сам аутобусом отишао у Зрењанин у село Орловак, где сам два и по мјесеца раније смјестио супругу, ћерку, мајку и сестру и обзиром на то да су радио Живинице преносиле перманентно неке дезинформације о погибији и мојој и одређених других људи, желио сам значи да видим породицу и да их обавјестим о чему се ради. Дакле, моја сазнања везана за дотађаје 01. нису непосредна, нису лична, и о тим детаљима значи ја заиста не могу дати информације које би евентуално се могле узети као валидне са сигурношћу. Знамо само да 03. кад сам се вратио да сам у разговору са господином Максимовићем Радомиром, сазнао да је он ујутру био у команди ТО, да је добио возила за превоз и да се налази управо на месту код Винкове куће како је и договорено. Такође је рекао да су биле присутне још одређене јединице Територијалне одбране из Зворника, српске, да је била нека тенковска јединица која је прошла крај њих, крај Винкове куће према Клиси, да су колоне људи значи ишле према Бијелом Потоку и да је на Бијелом Потоку значи била цивилна полиција која је организовала тај транспорт људи за Тузлу. Значи оно што морам истаћи да колико сам тад схватио, а и касније значи након других сазнања ни господин Максимовић није био обавјештен куд су људи отишли, јер он ми је два, три пута поновио да су сви одвежени за Тузлу. Значи око те промене да кажем тог договора и осталог, нема апсолутно никаквих сазнања значи да ли је увече рађен неки накнадни договор ко је кад преиначио тај договор. Знамо да је након тога пет, шест дана цивилна полиција чувала и обезбеђивала село, и да су по одлуци комесеријата за избеглице и комисије за смештај избеглица, мислим да је ту комисију водио извесни Чедо Којић или тако нешто, да смо, да су становници који су се ту налазили у културно спортској дворани, значи пресељени у те куће у Ђулиће, и да је сваки човек добио уредно решење о привременом смештају у те објекте. Исто као што смо 2000. године од Министарства за избеглице, Одсјека Зворник, добили решење да се иселимо из тих кућа, односно становници и комплетно то село је се иселило на једно пољопривредно имање Економија, гдје су сад упоступку прављења нових својих породичних домова, а морам истаћи да је то село да кажем потпуно неоштећено, Ђулићи, остављено што каже мислим да ниједна црепика ту није фалила него су да кажем те куће у том периоду кад су коришћене мислим да су коришћене домаћински и да су тако и предате.

Ја нисам, значи ја сам имао стан у Живиницама, у породично приватном власништву, по тим неким уредбама сам такође добио стан у Зворнику, у том стану сам и данас. 12. јуна формирана је «Зворничка бригада», за команданта бригаде постављен је Василић, не знам како се

зове, а за команданта тог првог батаљона капетан Миладин Мијатовић, који је постројио све јединице које су се налазиле на том терену између осталог у чету Брњице и она је од 12. јуна ушла у састав «Зворничке бригаде», у чијем саставу је остала практично до краја рата `96. године. Командир чете је тад био значи Максимовић Радомир, ја сам имао дужност помоћника командира за позадину, моје обавезе су биле практично и веза са цивилним структурама власти око издавања решења и осталог, био сам и на линијама, даљи задаци су били да се чети омогући значи да се снабдије униформама, возилима и тако даље и да се направи нека организација у селу обзиром на то да је ту било доста проблема и да није постојала ни питка вода и остало. Значи углавном сам се бавио тим пословима. Ето не знам, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли нешто, ви причате да су им куће очуване, а ови људи нису живи, знате ли о томе нешто? Јесте чули нешто, ви сте, извините колико сам схватила од 01. до 03. сте Лозница – Зрењанин, враћате се 03. шта се после дешава, је ли чујете да су ти људи убијени.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја сам рекао да смо ми након тога значи ја нисам био у позицији да будем ни у општини ни у Каракају, ни у било којој другој позицији гдје би могао то да сазнам значи дуго времена након тога, чуле су, почеле су да колају приче да су људи који су одвојени на Бијелом Потоку затворени у Техничко школски центар, да их је обезбеђивала чета из Каракаја и да су негде после одвезени. Значи ја немам никаква сазнања ни ко их је обезбеђивао, а осим тога гдје су одвезени ни ко је да кажем вршио те злочине, јер право да вам кажем у то вријеме одмах након формирања бригаде ми смо добили веома тешке задатке на првим линијама у којима смо имали 19 погинулих и 60 рањених, и ја нисам знао буквално тад куд ударам од тог посла јер сам се нашао у једној потпуно новој, новом терену, потпуно новој ситуацији и нисам се ни интересовао нити сам имао било какве додирне везе више са тим дешавањима у Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из исказа сведока произилази да није било потребно да будете у општини или негде да би се знало да су ти људи врло брзо убијени и сведок «К» нам рече јуче или прекјуче да се то после можда пет, шест, десет дана, цео град је знао, то кажу и други сведоци.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте чули?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад су биле те борбе у којима сте ви учествовали?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па од 12. ја мислим да су први дан након формирања батаљона добили линију Брезик-Баљковица, на којој смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На терену сте били?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Како ви знате да је 12. јуна формиран «Зворничка бригада», откуд вам баш тај датум остао?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па зато што је се прво сам се консултовао са господином Мијатовићем који је био постављен за команданта батаљона, он је постројио све чете у Петковцима испред школе и обавестио је да је био састанак негдје на коме је формирана «Зворничка бригада», да је за команданта бригаде постављен тај и тај, да је тај командант бригаде њега поставио за команданта Првог батаљона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Зворничке бригаде»?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли виђате тог Миладина Мијатовића?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Виђате га?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где живи?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Живи у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли му знате адресу?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па не знам верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ради?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја мислим да он има неку приватну фабрику, бави се не знам, гљиве, здрава храна, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Интересује ме ово када сте дошли кажете и сада се овај поручник Максимовић јавља тамо и кажете договор је био да дође са својих 30 људи, да ли су они имали технику, наоружање, односно да ли сте ви повлачећи се понели са собом оружје, муницију, технику или не?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ми технике нисмо имали, сваки од тих људи је имао лично наоружање, значи то су биле аутоматске пушке, али технику никакву нисмо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Муницију јесте имали?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И да ли је вама познат овај поручник Максимовић кад је договорио на том састанку да његових 30 људи дођу, је ли нешто помињао везано за оружје, за муницију, хоће ли то понети, где се то налазило физички?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: То је физички било код људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У спортском центру?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Тако је. А ми смо све целим путем тим извлачећи се из тог обруча имали са собом то оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је већ тада био поручник, је ли тако?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том периоду?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви кажете 12. јуна он постаје командир чете, је ли тако ту?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када га постројава овај Миладин Мијатовић, а ви његов помоћник је ли тако?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се он ставио под нечију команду кад је ишао да обезбеђује ту у Петковцима око куће Винка Радовића?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па наравно, није могао самостално дјеловати, био је под командом Територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је сада Максимовић Радомир?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Он је погинуо у борбеним дејствима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погинуо. Тај састанак 31. маја, кад је отприлике био, преподне, поподне?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Поподне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поподне?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви долазите заједно и сведок «Q»?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Јово?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ви?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: И Сретен Милошевић и Максимовић Радомир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Сретен Милошевић је за Општину Кладањ?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Кладањ јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Такође у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Зворнику?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ради?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па има неким приватним бизнисом се бави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сретен Милошевић, је ли знате где живи?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не знам негде у Б блоковима, али не би знао тачно где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико година има?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па можда око 45, узми 45-48 тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он имао неки чин?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не. Он је чисто био представник као ето образован човек који је и раније био директор «Рудника» у Ђурђевику и на тој да кажем некој угледној позицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се састанак завршио, је ли било неких сукоба између вас? Између муслиманских представника, вас, као неке свађе, нешто?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа. Није било неких захтева да они оставе своје ствари, покућство, кола, тракторе, имовину?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па ја сам прочитао те изјаве, заиста по мом сећању није било говора о стварима, а ево две ствари ћу навести као аргумент мојој тврдњи, значи због чега би људи тражили превоз, аутобусе и камионе, ако су већ имали своја возила и друга ствар општинска власт је тада формирала општинске робне резерве од неколико дана прије него што ћемо се ми уселити у те куће, сва возила, сви трактори, камиони, фрезе и све што је вредило од техничке робе превезено је у те робне резерве. Да смо ми тад као што тврди сведок «Q», да смо ми тад инсистирали да све ствари остану, па вероватно би инсистирали и код општинских власти да их не дирају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је то превезено у резерве?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Значи из тих села која су Бошњаци напустили, значи буквално свако ауто и сва остала роба чак и кад смо ми дошли у неким гаражама су били поједини или камион или трактор све је то одвежено и мислим да је евидентирано у општинским робним резервама, значи све те ствари, те аута нису остала на кориштење људима из Брњице који су се ту населили, због тога ја и кажем да је нелогично да заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ти оштећени управо кажу жене те преживеле кажу да су они кренули са свим стварима и да су им у Клиси све то узели, скинули их са трактора које су они натоварили и кола и све?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ваши ови са којима сте дошли избегли, јесу они затекли то кад су ушли у Ђулиће, у Лупиће?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Тај дан првог, је ли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Те су ствари биле ту наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па код становника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па значи остале су ствари у селу?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па остале су после 01. а између 01. и 06. кад смо ми се населили значи све те ствари су превезене у општинске робне резерве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисте нам рекли кад сте се ви населили?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па негдје око 06,07, 08. тад су почела да се издају та решења из општине, значи тај вакум је једна био од неколико дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте ви дошли те њихове ствари су вас чекале?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Биле су превезене у робне резерве, и чак је неколико дана након што су становници ушли у куће долазле су екипе са потврдама из општине и возили поједине ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одвозили?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Одвозили из села у робне резерве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро шта су људи ови ваши сународници који су дошли оданде, шта су затекли у кућама, шта су добили да користе, јесу добили нешто?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Дobili су значи опремљене куће у смислу да су ствари, не знам лежајеви, фрижидер, шпорет, значи основне ствари за живот су биле у кућама и то нико није дирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово друго?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ова техника је одвежена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ви знате кад је одвежена, ви кажете то сте сазнали, а кад? Како сте ви?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ми знамо кад смо дошли значи да није било ни возила ни трактора, а и након што смо се уселили у појединим кућама су биле испред кућа или у гаражама су била возила, и да су повремено долазиле екипе и возиле и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то возио?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па то су били, ја не знам ко су ти возачи, али су углавном имали потврде од Општинске власти да то иде у робне резерве, због свега тога и кажем да је нелогично да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете Максимовић Радомир вам је рекао у разговору да је био у команди ТО и добио возила за превоз.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква возила?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па мислим да је камион неки био којим су се превезли из Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За те људе своје?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта вам је још рекао да је била тенковска јединица која је прошла ка Клиси?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да, и да је било још неких јединица Територијалне одбране из околних села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из околних села?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И та цивилна полиција је ли?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: И цивилна полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте Ви сазнали да су они развојени? Колико после тога?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па не знам, то је било можда неких месец дана после тога се причало о том раздвајању и затварању школе у Каракају, али ја заиста тад нисам имао никакву информацију ни гдје су ти људи, ни чак где је та школа у Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ви кажете да је тога дана на састанку се уопште није причало да ли ће они кренути са својим превозним средствима и са својим стварима или не.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја знам да су они тражили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Алија није ништа то помињао или причао?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја знам да су они тражили превоз и знам да је чини ми се Алија баш рекао нама морате обезбедити већи број превозних средстава, можете ли то преузети нас има око седам хиљада, баш се сјећам те реченице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је вас било, стигло? Укупно отприлике?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па отприлике око две и по, три хиљаде људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ових других из других?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Из кладањске општине, говорим заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заједно?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Заједно да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли и ови из села Оловци?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Јесу сви. Значи сама граница је имала можда неких 150 до 180 кућа, а остало су била пет села кладањске општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте ишли тамо до ових села у Јардану, чијим колима сте ишли?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ишли смо аутом, возио нас је брат свједока «Q» који се зове Никола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад се завршио састанак, ко одлази са састанка, да ли тога можете да се сетите?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ко одлази?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кући, је ли одлазите сви заједно или неко остаје или неко одлази раније или тако?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја мислим да су прво представници Муслимана отишли, ми смо мало још разговарали око Винковог захтева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За ово обезбеђење?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да, и не могу да се сјетим значи да ли је неко отишао прије или смо се разишли, заиста не могу да шпекулишем о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта кажу Јово и «Q», кажете забринути су неком сложеном ситуацијом неке паравојске?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па они су разговарали ту да су одређене паравојне формације биле присутне у Зворнику, да нису биле ни под чијом контролом, да је било потпуно непредвиђено шта ће они урадити, да се сад ситуација сложила и доласком неколико хиљада избеглица и ја колико сам разумио у том подручју између Петковаца и Ћулића већ су раније били неки инциденти који су се дешавали око бране и Црвеног муља, то је један објекат од фабрике глинице «Бирач» и већ је било ту неких барикада и неких сукоба и нетрпељивости раније. Ја не знам детаље о томе, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли говорена која локација, где ће изаћи људи, где ће се сакупити?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја мислим да је речено значи да је сабирно мјесто Бијели Поток, значи гдје треба возила да дођу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли ви знате та места, конфигурацију терена, географски сад?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Сад знам, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате. Онај пут од Клисе, до Бијелог Потока, онај макадамски низбрдо, је ли и даље такав?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па вјерујте нисам сад последњих пет, шест година након повратка њих нисам ишао тим путем, не знам да ли је, у међувремену су биле неке инвестиције за повратнике, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у том периоду да ли знате какав је био пут од Клисе до Бијелог Потока.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Од Клисе до Бијелог Потока, па то је прилична удаљеност те двије локације, Клиса је на једном крају а Бијели Поток како ја разумијем та села, је на другом. Значи али је постојао асфалтни пут низ Клису који силази на крај Петковаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И одатле где се иде?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Десно се иде за Сапну, а лево за Бијели Поток и Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А из Клисе има ли неки други ближи пут за Сапну?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па то не знам заиста, мислим да нема, да је то најкраћи и најближи пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли у истрази да је основни циљ тог састанка био да се људима превоз обезбеди. Је ли то тако било?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да, значи изражена жеља да добровољно напусте и да им се обезбеди превоз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И? Рекли сте да је то био основни разлог састанка?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што су они тражили превоз?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И? Ко је то њима обећао да ће то да уради?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па сведок «Q» и Јово Мијатовић су рекли да ће они значи да виде у општини са властима да се то обезбједи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви тих дана било са ким другим из општинских власти контактирали осим са њима двојицом?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Јесу они помињали да са неким морају да се консултују или неко да их овлашћује или да они то раде сами, као сте схватили учешће сведока «Q» и овога Јове, шта је тај «Q» радио?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па да вам кажем ја се не сјећам значи да ли су они позивали на неки договор да ће некога обавјестити у општини или не, могуће да су то коментарисали, ја се не сјећам тога дјела, али по њиховом понашању ја сам разумио да се ради о двојици људи који имају одређене позиције у општини, поготово ако је за Јову сам бар знао да је народни посланик и то ми је, за сведока «Q» нисам знао у ком својству се налази на састанку ни коју је дужност обављао и не знам то ни сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте се ви превезли, којим аутобусима оданде?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Одакле?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Живиница?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Из Живиница пјешнице, шумом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, од Шеховића пардон?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Од Шеховића смо се превезли аутобусима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то обезбедио?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па ја мислим да је општина Шеховићи дала аутобусе. Не знам како се зове њихово транспортно предузеће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте дошли овамо у спортском центру је ли можете мало да нам опишете тај састанак кад долазе представници кажете локалне власти?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па није то био састанак, људи су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Скуп тај?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да они су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се ту разговарало, о чему?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па разговарали су углавном занимало их је шта се десило у Живиницама, на који начин се то завршило, како смо се извукли из тог обруча, шта даље планирамо и тако даље. Онда су организовали подјелу хране, медицинске помоћи, превоз ових рањених људи у Лозницу и углавном су то били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било идеје да обиђете и ове куће у овим селима, Ђулићи и то?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не, не, кад је поподне је речено да постоји тај састанак и да успут пођемо и ми да уколико се направи значи варијанта договора око тог иселења, да и то буде једна од опција. Значи састанак није у Петковцима одржан зато што смо то ми тражили или зато што смо ми дошли у Зворник, тај састанак би био и да ми нисмо дошли у Зворник, јер је он неколико дана раније тражен од стране представника муслиманских села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај у кући?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онис у значи свеједно хтели да оду?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је отприлике тај састанак трајао, да ли се сећате?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па не могу, можда неких 40-так минута до сат времена, мислим, али немојте ме везивати ту нисам сигуран значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ви сигурни да се нико није уселио до 06.07. у те куће?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Апсолутно сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже сведок «Q» истог дана ови излазе, ви улазите?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Немогуће је то извести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тачно?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ми без решења ту нисмо заиста, мислим да је прошло 4 или 5 дана око тога док се формирала комисија

локална у селу, док је комесаријат почео издавати решења, бар ја тако мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ви нисте ту били до 03. зато питам. Да ли има још нешто чега се сећате из разговора са покојним Максимовићем везано за те догађаје 01. јуна у Бијелом Потоку?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па ништа посебно заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли вам причао он тога дана како је дошао?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па дошао је камионом који је добио из ТО-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога је добио, да ли вам је поменуо нека имена или где је ишао, физички где?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Значи у команду штаба ТО-а, ту је добио возило и дошао је доле, није ми помињао никаква имена сад ко му је лично дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким је контактирао да ли знате?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Није ми рекао, рекао је били су неки људи из ТО-а заиста, ми смо тад вече раније дошли, нисмо познавали људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли ви знате, кажете формирана бригада 12. јуна, овај поручник Мијатовић је то, капетан шта је био?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да, капетан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Капетан је постројио значи Брњичка чета, али колико ја схватам та Брњичка чета постоји док сте ви још одкад сте ви дошли је ли тако?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, како делује та Брњичка чета до 12. да ли имате контакт са Максимовићем у вези тога да ли причате?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Дакле, та чета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме се он јавља, ипак он ту долази, значи има људе, колико је бројала та чета?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Та чета је бројала око 100 људи и нешто касније се нешто појачала са 20-так људи који су приступили јој и осим тог задатка који смо 01. имали и који је та чета обављала под командом ТО-а, ми више никаквих задатака ни у ком смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То мислите овог 01. јуна?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да. Никаких задатака од стране ТО-а или било кога другог нисмо добили, након тога је ишао процес смјештања у куће и онда тај догађај формирања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажете ту је учествовало још неколико чета из околних села?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу то Петковци?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па између осталог после сам сазнао да су ту биле не знам јединице из тог села суседног Грбавци, не знам да ли су били из Каракаја и околних села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали ко је ту руководио том акцијом превожења тих људи?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није вам Максимовић рекао?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не, мислим да то није ни знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да није знао?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имало ту неку обједињену команду или је свака чета посебно?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па ја претпостављам да је био можда неки састанак не знам на који начин су прије нас функционисале те чете ТО-а у Зворнику заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да нам кажете још неког припадника Брњичке чете на дан 01. јуна који је био са Максимовићем?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па ево био је тај Сретен Милошевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он је био у чети?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Је ли он био на некој функцији или само као војник?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Само као војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имао заменика некога овај командир?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знач Сретен је био на лицу места?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја мислим да је био тад са Максимовићем, њега нисам додуше ни питао, али мислим да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже нам сведок «Q» да уопште тога дана није било помена да они треба да организују превоз, напротив да је требало људи да иду својим возилима и тако даље? То је овако доста битна разлика између вашег и његовог исказа.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја колико се сећам значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте прво рекли да је основни разлог састанка да се обезбеди превоз да ти људи оду на територију код.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Знам да је одговорио човек да их има доста, они чак и да им је дозвољено рецимо да свако изведе своје луксузно ауто они не би могли извести иселење без додатног превоза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли се помињало какав то превоз треба да обезбеди ови представници локалне власти?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Није, мислим да се мислило на аутобусе, на превозна средства која би могла превести већу масу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли се на састанку причало да треба ипак неко још обезбеђење да буде осим ових који ће да обезбеђују ту у близини кућу, Винка Радовића?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Мислим да није било говора о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се причало о полицији, о војсци?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не можете сад упадати док сведок није завршио.

Ма то не, седите. Ма немојте молим вас узимати реч кад вас нисам ништа питала, после ћемо да видимо. Седите. Немојте сад да ме прекидате.

Ви сте чули да је место окупљања Бијели Поток, је ли тако?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви чули како иду људи ка Тузли тога дана, шта причају, шта се на том састанку договорило?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: На том састанку је значи било говора само о превозу и о њиховом добровољном одласку за Тузлу. Значи ја се не сећам да је, постоји могућност да је договорено да се иде и у правцу Сапне, ја не могу то са сигурношћу рећи, али је договорено значи да се превоз обезбеди и да они добровољно иду за Тузлу. То је апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Тузлу?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да, то су неспорне ствари, а сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Којим путем ће ићи ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте сигурни која је путања?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па ја не знам којим путем ће ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да је касније било неких претреса терена, после тога, да су ту остали неки људи из Клисе, из Калудрана, из ових села Дураковићи и тако даље?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Знам да је значи војна полиција након формирања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте се вратили из Зрењанина?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Знам да је војна полиција вршила претрес тог терена, знам исто тако да је један дио тих цивила који је остао прикупљен, знам да су двојица дјечака из Петковаца залутала па су били заробљени од стране муслимана из засеока, да је, не знам ко је направио контакт, команда батаљона је била у Петковцима, да се изврши размена тих дјечака за те прикупљене људе, и мислим да је то и извршено, да ли је бригада или је команда батаљона учествовала у тој резмени, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате после колико дана се та размена десила?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не знам заиста, ја сам тад био на терену на Брезнику, нисам сигуран, значи, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Винко Радовић да је то било и можда после двадесетак дана, да ли је вама то познато, да ли је то било пре него што сте ви отишли горе на терен?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја мислим да је било пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или после?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја не знам кад је та размена извршена заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Алија о коме причате, јел он имао неку функцију на том састанку?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја мислим да је он био предсједник Месне заједнице, ја сам бар, чини ми се да је тако се представио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ако је то тај Алија који је давао исказ у истрази и који каже да је, јел био још неки Алија или само један на састанку у кући Винка Радовића?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја сам само њега запамтио, остале нисам заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он исто каже, били сте, каже људи српске националности, каже и у тој кући били су и сведок «Q» и Јова Мијатовић и он каже да је око куће Винка Радовића била нека војска, нека «застава 128» црвене боје Бијељинских регистрација, да се он ту плашио. Јел ту била нека војска около док је био састанак?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја је нисам видио заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је кратко трајало, да се разговарало о томе да се становништво евакуише на територију Сапне и каже да се чека одговор од неке команде и да је онда дошла забрана од надлежних људи да то не сме да се уради него да ће се људи сутрадан пребацити на територију возилима пут Каракаја и Тузле. Значи да се чекао неки одговор од неке команде, јел се ви тога сећате?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се ту нешто чекало и да је дошло до измене, да морају ићи пут Каракаја и Тузле?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја не знам тај дио заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Ђулићи су од Сапне свега 8 километара удаљени, и то је био најкраћи пут, али наредбом команде дошло је до обуставе иселјавања тамо, већ да мора преко Каракаја. Да ли се о томе причало, да ли је вама то познато?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја се не сећам да је причано, могуће да је то било али ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви првог отпутовали?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ујутру, ујутру рано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ујутру рано?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли чули увече шта се дешавало 31. маја?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Увече?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, јел имате сазнање да је тај ухапшен, тај Алија?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате ништа?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не, не знам заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали имају ли неку улогу у томе Брано Грујић и тај Марко Павловић које сте упознали?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: У чему, у целом том процесу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, докле ви знате?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не, немам никаквих сазнања о неким наредбама које су они издавали или евентуално њиховом учешћу, ја не искључујем могућност да се након састанка у Петровцима можда десио неки састанак или, али ја на њему нисам био нити знам за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим оног што сте рекли командант штаба ТО и оно што сте говорили о ТО?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овако неко физичко присуство негде?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То немате. Јесте ли ви чули за неког команданта, војног команданта Благојевића да је постојао такав неки командант? Ви сте после били помоћник командира.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Једно вријеме је постојао човек који се, који је дошао за команданта бригаде, иначе, је била нека чудна пракса да је доста тих команданта бригада мијењано у Зворнику, један од њих је био и Видоје Благојевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у ком периоду?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не знам то заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекосте први је био Василић?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Тако је нас обавијестио капетан Мијатовић, али не сећам се, могуће да је након Василића био Благојевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Нема питања. Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Господине Васићу, ја бих, нисам вас добро схватио, ви сте рекли да сте 2000., вратили те куће тамо, не ви лично, мислим на ове избегле људе, а да у вашем селу су остале ледине и да су куће поравнате. Јел можете појаснит шта је то? И питаћу вас

мало о тим околностима како сте отишли, да ли сте добијали нека решења да се зна шта остављате и тако даље, од ваших ствари.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Дакле, дан данас, након свих тих сукоба наша првобитна дестинација, значи наше родно село је значи потпуно спаљено, уништено, ту нема бубкално ништа, ни дрвећа, ни бандера ни кућа, ни темеља ни било чега, чак је и Фадил Бањановић који слови тамо као човјек који се бави тим повратком посјетио наше село и рекао да то у Босни и Херцеговини није видио. Што се тиче напуштања кућа у Ђулићима ми смо од Министарства за избјеглице-Одсјек Зворник добили решења да се иселимо из кућа у Ђулићима, у тим решјењима у доњем дјелу је стајало упозорење да куће не смеју бити оштећене и да ће свака онај ко оштети кривично одговарати. Значи све те куће су кажем коректно напуштене и ми смо добили такође Уредбу Владе Републике Српске, добили смо парцеле земљишта на којима смо, пошто смо се добровољно изјаснили да желимо остати у Зворнику, на којима сад правимо куће. То је да кажем у Каракају, насеље Економија које је.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, рекли сте и мене сад ово, то би у Хагу рекли образац понашања, али ево ви сте први аутентичан сведок о томе да чујемо, овде смо чули како се, шта се дешавало у Ђулићима и Козлуку и тако даље. Е сад, мене интересује шта се у Брњици, како су у том вашем делу, споменули сте неки логор у Живиницама, какав је то логор, ко је држао тај логор и шта је било са тим људима који су?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па било је људи који су становници Брњице а који су, то је понедељак био кад је тај напад био, који су отишли редовно на свој посао су похапшени у Живиницама, а дио је заробљен у селу приликом тог изненадног упада, сви су били смештени у логоре, постојало је неколико логора у Живиницама и један од најпознатијих је био такозвани «Шарењак» где је стадион «Металца» фудбалски. Ја могу навести и имена људи који су прошли кроз те логоре.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јел можете, ја бих вас молио?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Рецимо Јовић Мирко, Јовић Миладин, Милошевић Неђо, Милошевић Миле, и не могу сад да се сјетим, значи.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми, јесу ли у том логору били иначе с подручја Тузле, срби или како, јесу ли они пуцали на неког тамо, или шта су радили, зашто су они затворени тамо?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ови људи су били без оружја када су приведени, а поред њих су у Живиницама доста угледних срба је покупљено без икаквог разлога и повода и смјештени су у те логоре и међу њима, скоро су биле телевизијске емисије је био један старији човјек из села Тупковићи који је убијен буквално у станици јавне безбедности у Живиницама.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле, било је тамо више људи, јел можете процена која је била, кад ви одлазите, колико има на том стадиону тамо људи?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па све оно што је ухапшено у Брњици, све што је из села Врнојевићи доведено такође је побијено ту, рецимо Здравко Стевановић са својом породицом је убијен.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Извињавам се, с породицом, јел ту било?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Била му је мајка и не знам тражили су новац од њега, пошто је он био угледан човек, био је познати фудбалски голман на том терену, значи су га сви, а и све што је.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јел било и жене и деце, колико сам схватио?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да, било је и жена, и дио тих срба који су живјели у самом граду Живиницама је такође похапшен био и прошао је кроз те логоре. Један дио тих људи је био у логору Љубаче, то је на пола пута између Живиница и Тузле.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, када сте дошли сад у Шековиће и долазите у Зворник, не ви лично, али да ли имате сазнања да је речено и властима, полицији или било шта тамо, да има заробљених људи брњичана и осталих људи на том стадиону?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па ми смо тог момента, тих првих дана нисмо то рекли, јер је и нама требало времена да практично све то сваримо шта се издешавало, али смо после пријавили, постојала је при Источно-босанском корпусу једна комисија коју је водио мајор Савић рецимо да се зове, и баш сам ја ишао, пошто је то био мој задатак, пријавио сам те људе, након годину дана ми смо организовали неке размјене на том нивоу и ти људи су размијењени, уредно су саслушани овамо, добили су оне легитимације да су прошли кроз логоре, дио њих је, као што је Јовић Младен отишао већ за Америку, јер је добио све потребне папире и тако. Остали живе ту.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, родбина од овога Јове Мијатовића, кажете стричеви његови, браћа од стричева, рођаци, јесу ли се и они сместили тамо у Ђулиће, ил не знате где су се они сместили?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја мислим да је највећи дио тих људи из Оловаца смјештен на другој локацији, значи мислим да је код села Тршић постојало неколико кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам, то је село Оловце, питала сам, рекао је да је.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, сада у Шеховиће кад долази Јово Мијатовић, шта он вама каже тада, мислим да ли сте ви били

присутни, кад кажем вама, некад не мислим на лично вас, него људима који су избегли?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па он је тад прије свега желио да се увјери где су те његове комшије, јер су.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дал су живи?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да, дал су живи, дал су стигли, дјелови уже његове фамилије, и након тога је предложио пошто је било очигледно да не можемо остати ту у Шеховићима, да је то неусловно, сиромашна општина, предложио је да дођемо до Зворника.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Он је предложио?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, јел он био потрешен том ситуацијом кад вас је видео све тамо?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па наравно да јесте, мислим то је јасно, то је требало видети, то је било и ампутираних ногу и дум дум мецима рањавања, кад смо довели те људе било је паклено.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико је прошло од његовог доласка до вашег поласка за Шеховиће?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: За Зворник?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: За Зворник?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја мислим да је он 29., нас посјетио а ми смо 30., дошли у Зворник, ето то је.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јел он вама тада одмах рекао да ће послат аутобусе или да ће се изорганизовати?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па не, он је тражио од нас да се договоримо, ми смо објашњавали људима, пошто је највећи дио људи заиста желио да пређе у Србију, то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није. Чекајте, није он послао аутобусе, нисте добро, није он ни рекао да је Јово послао аутобусе.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не, не, ми смо превезени аутобусима из Шеховића.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Из Шеховића?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А ко то организује?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па локалне власти у Шеховићима.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Локалне власти да ви дођете.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, кроз која сте места ишли аутобусима?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па следом, из Шеховића, иде Папраћа, иду Цапарде раскрсница, иде Црни врх, Ораховац, Каракај, Зворник.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће је питање, та дворана спортска у Зворнику, реците ми колика је и да ли је била и мало условна за смештај толики број жена, деце и како је изгледао тај смештај ваш?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па дворана се састоји од једне велике и једне мале сале, и четири, пет свлачионица где су тушеви, значи то је све, људи су на паркету између игралишта поредали ћебад, гардеробу коју су имали, ту су спавали, и ја сам спавао ту.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сви сте ту спавали?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, на том састанку јесте ли ви схватили да је Јово Мијатовић, мало пре сте рекли председници већа, да је он већ раније разговарао са тим људима из Ђулића да су они имали жељу да иду и тако?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не, не, ја сам разумио Винка Радовића да је било одређених контаката између локалних комисија некаквих да се заједнички превазиђу сви проблеми и инциденти који су раније били па између осталог је Винко рекао да су неколико дана раније представници муслимана из Ђулића тражили да им Винко обезбеди некога од локалне власти да се разговара о томе.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, да ли сам ја добро вас разумео, ви и господин Максимовић, тако сте рекли, сад покојни колико сам схватио, ви нисте улазили у те техничке детаље договора, разговора тамо?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Нисмо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није вас интересовало како ће они отић, него само да вам се ослободе?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Апсолутно, апсолутно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не вама лично, кад кажем, него тим људима, женама деци да нису тамо у тим условима.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Апсолутно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми молим вас кад сте дошли кажете били сте у Шеховићима да ли је вас у Шеховићима неко мобилисао, попис вршио у том смислу да сте добили неку мобилизацију и тако?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не, не, нисмо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кад сте дошли у Зворник ту у дворани са породицом?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је неко од вас тражио е ајде сад одмах на прву линију, или је био договор да се сместите, распоредите?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па приоритет је био смјештај, превоз рањених људи до Лознице, обезбеђивање хране, лијекова и потребних средстава људима који су ту у дворани, то је био приоритет.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли вам је познато да је тад већ формирана била Војска Републике Српске?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја тад то нисам знао, никаквих.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисте знали. Реците ми, јесте ли ви тамо у Живиницама, Брњицама и том делу били изоловани?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Апсолутно изолован, значи то је село потпуно окружено са седам, осам муслиманских села и планина Коњух је изнад.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците да ли су вам муслиманске власти било када предлагале вама или овим људима из Кладова из унутрашњости и тако даље, предлагали да кажем условно речено цивилизовано, ништа није цивилизовано кад човек мора из своје куће ни они ни ви, јел то тако, ту се слажете, некако цивилизовано да кажу људи ево вам аутобуси, ево вам камиони, ево вам нека храна, пређите, ми ћемо вас одвести до Шеховића, ми ћемо, разумете, да се направи неки цивилизован договор, да не идете кроз минска поља, да не страдавате тако како сте страдавали и да немате тих губитака?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ми смо направили једну делегацију, седам, осам факултетски образованих људи из свих ових села, отишли смо до Осме Фочаковића председника Општине Живинице, имали смо два, три састанка с њим на тему да покушамо заједнички бит у контакту јер су сукоби око нас већ били, значи на бановићком ратишту суседна општина Возлућа већ су се борбе водиле, у Калесији су се борбе водиле, значи једини је тај простор био миран.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сад да вас питам, да ли сте ви неког дирали, пуцали тамо, борили се против те, или сте се бранили евентуално?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Против кога ћемо се борит у таквој консталацији односа која је за сваког нормалног, и ми смо тад пошто се војска ЈНА исељавала са аеродрома и ми смо на неки начин учествовали да то опет прође без проблема и тражили смо неке врсте гаранције од ОСМЕ да се неће десити било шта. И морам рећи нешто што је мени симптоматично било значи Бешић Мевлудин бивши пилот ЈНА на једном од тих састанака је мени рекао па зар ви нисте у току, ви остајете ван граница, ја питам којих граница, па каже онда ниси у току, као негдје на неком мјесту се причало о тим неким мапама и сасвим је јасно било да нас 6% у Живиницама нисмо да кажем у тој некој причи били пожељни, тако се и десило значи. Без икакве најаве, без повода без ишта, значи 25., је село нападнуто и спаљено.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Спаљено?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А ви сте покушали договор са муслиманским властима да вам заштите животе, имовину?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да, да будемо на вези, да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците, јесте ли износили тракторе, фрижидере, шпорете?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Пут је трајао, био врло неприступачан директно кроз планину Коњух преко 40 километара само најнужија ствар, руксак и нешто што се затекло од гардеробе јер је напад био у понедељак ујутру, прилично је то било неспремно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте ли имали лекова за ту децу, нејач?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не, не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Направили смо једна импровизована носила и тих 40 километара смо носили тог једног момка који је изузетно тешко рањен, Јосиповић је момак.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, кад сте дошли, тај пут од 40 километара, како су изгледали ти цивили и људи?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па како могу изгледа људи који су из шуме гледали како им куће горе, који су израђавани, који су уморни, који не знају ни куд иду, имали су само жељу да дођу до Шеховића, ето то је.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта је било са стоком која је била, претпостављам, то су пољопривредне и домаћинске куће биле?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Све је то покупљено, и одвезено вероватно ко је тамо то већ организовао, ја не знам, ништа од тога није остало.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Хвала вам господине Васићу.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Имам два, три краћа питања. Кад сте дошли у Шеховиће, да ли сте тамо затекли неку војну јединицу, војну организацију, да ли се неко вама тамо обраћао?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Био је изванредан пуковник Тачић, који је у то доба не знам у ком својству био у Шеховићима.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли сте могли са том јединицом док сте се пробијали тамо да успоставите неки контакт, да вам нешто помогну?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Нажалост нисмо, јел нисмо и мали никаквих средстава везе и уређаја који би нас повезали било с ким.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: А да ли је била каква комуникација са том војном јединицом у смислу вашег укључења или неког војно способног дела?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: У Шеховићима?

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да, или да ли је било неких разговора?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па било је разговора и понуда да дио војно способних остане ту, међутим људи нису хтјели да се раздвајају од породица а и речено је да ако нас могу смјестити ту ми ћемо и остат ту, ако не могу ми идемо даље.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Реците ми, када сте дошли у Зворник, да ли сте у Зворнику имали какву информацију да ли има каква војна јединица тамо у Стандарду?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не, о томе заиста нисам имао никакву информацију.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нисте имали?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Кад сте причали са овим покојним Максимовићем ви кажете да тај дан нисте били на месту дешавања кад је народ исељаван, да ли вам је он поменуо између осталих тих присутних јединица и полиције да ли је било војне полиције, да ли се сећате?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Мислим да није поменуо, не сећам се сто посто, али чини ми се да није поменуо.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је вама познато да ли је било какав кривични поступак вођен против било кога на тој муслиманској страни за то што су вас протерали из тог села и што су побили те људе?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Никакав поступак није вођен, ми смо покушавали нешто ту да покренемо али у скорашње вријеме извесни Харис Реџић због неких унутарњих сукоба између њих био гост на телевизији и причао између осталог да је велика срамота то што се десило тамо и да, поготово за наше село, ми смо имали контакт са садашњим начелником општине који ни тада није био, он је сам рекао да је то једна велика мрља код њих и да уколико има заинтересованости за повратак да је он спреман да разговара на ту тему, али колико ја знам нико није одговарао.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, ви сте овде изнели интересантне неке податке претпостављам да ће и тужилац наш реаговати на то. Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел ви знате где су ти људи што су вас напали, јесу ли ти људи доступни правосуђу Србије или Босне?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па сви живе у Живиницама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви живе у Босни, јел?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Јесте и зна се ко је водио ту активност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Бешић Мелудин, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел живи тамо?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли се интересовали тамо у правосуђу Босне, пошто знате да нема екстрадиције домаћих држављана?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: То је госпођо председавајућа затворен круг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Босни јел?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само да вас нешто питам, бранилац је почео па сам ја хтела да довршим, помињали сте да су били логори у Живиницама?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неколико логора?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је држао те логоре, ко је оснивао те логоре?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Актуелна власт тадашња, значи муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, наравно муслимани за србе, претпостављам.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја не знам ко је био управник логора, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ко је оснивао логоре тамо на тој територији?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па оснивала актуелна власт општинска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Општинска власт?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Јесте, и армија БиХ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цивилна и војна власт?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесу ли ти логори били тајна ствар или јавна ствар?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Јавна ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви су знали да постоје ти логори?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду. Јесу ли се размењивали људи из тих логора?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Јесу, ја сам и рекао да смо између осталог преко комисије званичне за размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, сад више ме интересује овај период кад ви, док ви нисте отишли, јел тад било размене?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не. Гдје док нисмо отишли, за Зворник?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причате о логорима који су постојали пре него што сте ви, ако сам добро?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ти логори су били значи после 25. маја, један дио је био из села Врнојевићи, значи ту је било упада, пљачки драгоцјености и неколико људи је убијено на кућним праговима у Врнојевићима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел било хапшења цивила тамо?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Јесте, само значи у том селу, а након 25., је већ та активност проширена и на дио срба који су ухапшени у Брњици и на дио срба који су живјели у самом граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а јел било хапшења и људи који нису наоружани, цивила?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па наравно, јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било је?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта ви знате о тим разменама, како се то одвијало?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па то су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су посредна сазнања колико схватам, јел ви нисте више?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: То су две комисије које су дјеловале на једној и на другој страни, прављени су неки спискови тих заробљеника и онда су рађене размјене, углавном на линијама разграничења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А те комисије каквог су биле састава ако ви знате?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па ја не знам, мислим да су биле свака да кажем из истог етничког дјела, ако је била српска комисија били су срби, ако је била друга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нормално, него мислим структуру, јесу ли то били представници војне власти, цивилне власти, полиције?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Углавном војне власти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војне власти?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имала ту неке везе цивилна власт да разменом људи?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја колико знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или полиција?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не, углавном, рецимо тај мајор Савић који је био предсједник комисије с наше стране је био војно лице, са друге стране не знам ко је био и не знам да ли је био војно или цивилно лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ви кад сте дошли нисте помињали да има неких заробљеника тамо, кажете одмах, него после колико?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: После је била у општини такође једна канцеларија гдје су људи могли то да пријаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој општини?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: У Општини Зворник и иначе у свим општинама значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али причамо после првог?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Да, да, после првог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не мене занима 01. јуна да ли сте ви донели неку информацију да има неких заробљеника и тако?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули да је било неких заробљених људи да се причало у Тузли тад кад сте ви дошли?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја нисам имао, осим тог напада на колону ЈНА нисам имао сазнања других у Тузли, то је ипак даље било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали некад после контакта са сведоком «Q», са Јовом Мијатовићем, да Бранком Грујићем, са Марком Павловићем, након 03. јуна када се враћате у Зворник, добро идете у борбе и тако даље?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па тих контаката је било, можда не тих мјесец, два, три дана због наше заузетости на терену, али смо касније успоставили сарадњу која је била да кажем коректна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли причали после шта се десило са људима у чије сте ви домове ушли?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Никад нисам причао ни са једним од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни са ким?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нити су они такву тему потезали?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Нити су они такву тему почињали преда мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред вама. Јесте ли ви после у добрим односима били са њима?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са свима?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто сте били љути на сведока «Q» у истрази?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па ја сам љут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више нисте?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја сам љут прије свега због изјаве коју је он дао Хашким истражитељима, у којој рецимо помиње момка једног да је учествовао у неким ликвидацијама који није ни био у том моменту на том терену, рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то није предмет овог поступка. Ја сам мислила везано за овај састанак нешто?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Па и ту је била нека прича да је био на пропутовању па је свратио га ту на састанак, а тако није било значи. Због тога сам био љут, иначе смо, кажем имали врло коректне односе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите питања. Ви јел имате питања господине Поповићу? Добро, имате још нешто да кажете?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ништа више, осим да ми је украдено ауто ноћас овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Али то већ није ваш посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево можете пријаву, додуше није надлежан тужилац.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Спавао сам код пашенога на Миљаковцу и јутрос нема «аудија», значи господине тужиоче добро сам се ја концентрисао икако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па «ауди», морате да знате «ауди» се краде. Да сте имали «југа».

То је све што имам да изјавим.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се изведе доказ суочењем између сведока Васић Драгомира и сведока «Q», на околности да ли је на састанку у кући Винка Радовића било договора о томе да ће сведок «Q» и Јово Мијатовић обезбедити превозна средства за муслиманско становништво, које је требало превести на територију под контролом муслиманске војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите дођите. Значи ја сам вам већ предочила, господин «Q» каже да је ту само било питање да се обезбеди ту у Петковци кућа Винка Радовића и да је то практично била сврха, а он каже да није било никаквих разговора да треба да се обезбеде превозна средства. Ви кажете да је требало, да је ту било приче да ће они обезбедити превоз. Па изволите.

СВЕДОК «Q»: Ја судија прво имам примедбу на вас, и на ово завађање међу људима, ви сте мене представили као сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро ви имате примедбу, то је ваше.

СВЕДОК “Q”: Па не, сведок је за вас, ја сам очекивао не знам шта, све што је човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас да ли је било, ајде да пређемо на суочење.

СВЕДОК “Q”: Па мени је то битно, вама ако је небитно, мени је битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је вама битно, да имате примедбе на мене, па добро, мени је драго ако имате примедбе, ајмо сад да се суочите.

СВЕДОК “Q”: Али то већ постаје тенденциозно ево већ три дана нон сто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тенденциозно?

СВЕДОК “Q”: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је тенденциозно?

СВЕДОК “Q”: Па ово што сте, ево сад сте рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас, то што ја предочавам да постоје разлике, ту нема никакве тенденције, само то је моја тенденција да утврдимо да ли је ово у оптужници што пише тачно или не. Значи ја вас сада питам.

СВЕДОК “Q”: Па ја не могу да схватим какве везе, ја сам реко ја сам тачно изјаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма нисам ја дужна вама да објашњавам ништа, него само сте ви сада ту да се суочите са човеком. Значи човек каже да сте ви.

СВЕДОК “Q”: Судија дужни сте ви према мени као заштићеног сведока да ме не уведете овде у салу, да ја сведочим у процесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, суочите се.

СВЕДОК “Q”: У коме се људима. Ма немојте молим вас, мене уводите у салу где ми родбина добацује оштећених, с друге стране су не знам ни ја ови који су окривљени, уводите ме као заштићеног сведока у салу. Ја под тим условима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате псеудоним, шта ја да радим.

СВЕДОК “Q”: Ја под тим условима нисам пристао да свједочим, и то не може тако, ја стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте рекли да не пристајете?

СВЕДОК “Q”: И више нећу доћ овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте рекли да не пристајете под овим условима?

СВЕДОК “Q”: Па, шта ћу кад сте ме увели, све је готово, увели сте ме у салу гдје постоје родбина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте имали псеудоним, ми смо то испоштовали.

СВЕДОК “Q”: Какве, ја вјерујем псудоним професионалца, вјерујем вама, ту је публика која се мења из дана у дан и то нема смисла, синоћ ми зове породицу 500 људи ако Миле Јовић буде случајно нечим оштећен, теби ће изгорјет кућа, породица не знам ни ја, какве то има, мислим ово стварно нема смисла више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите реците сведоку да ли је било говора о превозу или не?

СВЕДОК “Q”: Прво желим да кажем да све што је сведок реко је тачно, сто посто се слажем са његовом изјавом и ово само желим да кажем да једну ствар, ја сам изјавио да кад смо ми били на састанак у Винка Радовића кућу, прва ствар ја сам изјавио да смо се састали на ледини, испред његове куће, али у каснијем сјећању кажем да смо били у кући код Винка Радовића и то није спорно, око ангажовања средстава за превоз ти си човек који је дошао тог дана први пут видиш Ђулиће, Петковце не знаш гдје си, не знам ни гдје је Тузла ни гдје је Сапна, ни Клиса, пао си с неба, ја сам изјавио да смо ми договорили у тој школи, на том састанку да људи напусте према слободној муслиманској територији према Тузли, према Сапни, према Тузли, то је исти правац, то је најкраћи правац до муслиманске територије и ако је било говора о средствима о обезбеђивању средстава за жене, за дјецу, да је то требало да иде у правцу Сапне, ту је разлика између моје и ваше изјаве, да се људи скупе у Бијелом Потоку и да смо ми договорили на том састанку на коме смо били, ја, ви и ове већ људе које спомињете, да људи иду у правцу Сапне, ако се ти не сећаш да је то тако, ја тврдим да је то тако а ти можеш рећ сад како ти видиш ситуацију.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја не искључујем могућност да је речено у ком правцу ће се ићи, да ли је то Сапна или, знам да је сабирно мјесто Бијели Поток, знам да је било говора о превозу, значи не могу 100% рећи ићи ће у овом и овом правцу, јер заиста ја у том моменту нисам знао куд се може стићи којим.

СВЕДОК “Q”: Ако могу још једну ствар да те питам ради јасноће. Од Бијелог Потока кад је Винко Радовић рекао да није безбједно проћи кроз Петковце, од Бијелог Потока Винка Радовића кућа је у правцу према Сапни.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за превоз, ви се уопште не обазирете на оно што сам ја издиктирала.

СВЕДОК “Q”: Па госпођо превоз у ком правцу, за мене је веома.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма није сад питање правца, питање је превоза да ли сте задужени, човек каже да сте вас двојица преузели, да ћете обезбедити превоз. Ви кажете тек ујутру сазнајете да треба да обезбедите превоз?

СВЕДОК “Q”: Тако је госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је тако, да ли у недељу или у понедељак?

СВЕДОК “Q”: Ви треба да прочитате изјаву стварно моју, ја сам рекао да сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам прочитала.

СВЕДОК “Q”: Да је састанак, да сам ја састанак разумио на следећи начин, да је мој задатак да у Бошковићима, Шеховићима, Петковићима обезбедим да се не пуца на људе, да је договорено да Јово Мијатовић обавјести надлежну команду да се људима обезбједи превоз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то нисте рекли.

СВЕДОК “Q”: Видите да вам кажем, ја сам, и све остале, ево прочитајте изјаву. Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, рекао је да је ујутру иду камионима, а да тог дана иду сами, немојте молим вас, својим превозним средствима.

СВЕДОК “Q”: Сво вријеме ви импутирате да сам само Драган Спасојевић организовао превоз, уопште занимајући да су ту били и камиони превоза, и војни камиони, и аутобуси и сви други, ми смо договорили на том састанку Васићу, ја сам тврдио да смо ми на том састанку договорили да је био задатак мене и Јове првенствено Јове јер он више контактира са властима, да се обезбеди превоз према Сапни, а то ће потврдити, и Алија и Аган, не није Аган, Алија и остали људи који су били. Значи превоз јел има ту нејачи, има жена има дјеце, да се обезбеди превоз и није уопште дал ће бит камиони, аутобуси, војни чији ће бити, уопште није улазило у детаље.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Ја то и тврдим значи да је било говора о обезбеђењу превоза, нисам сигуран у ком правцу и то и сад кажем јер нисам знао терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због чега је онда господине «Q», ујутру за вас било изненађење када вас зове Миле Јовић да дате камионе?

СВЕДОК “Q”: Па нису се људи никад до сад возили камионом, увек се возило аутобусом, ја од како знам, од како је свијета и вијека, није нико возио камионом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто сте онда рекли да претходног дана уопште није било приче да треба превоз, да људи иду својим колима, својим тракторима?

СВЕДОК “Q”: Тако је, али било је нејачи, да имају сви ауто, госпођо, па није то, па није ни тад радила такси служба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то сад први пут кажете да треба и?

СВЕДОК “Q”: Па није тад била такси служба и редовне линије за Сапну, то је био рат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не али то нисте говорили, рекли сте иду људи сами, пешке.

СВЕДОК "Q": Видите, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иду сами, рекли сте иду сами?

СВЕДОК "Q": Ја сам у изјави која има ту много страница рекао једну ствар за коју је Васић ме исправио, тачно да су људи населили се следећи пут, следећи дан, немогуће да се населе следећи дан, јер прије свега није било безбедно, прво су после војна полиција, не знам војска то чешљала седам, осам дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче сте рекли да су истог дана ушли?

СВЕДОК "Q": Па рекао сам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи сад то није тачно?

СВЕДОК "Q": И нисам у праву јер нема логике, тачно, како ће истог дана кад знам да су пет, шест, сматрајући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то сте ви рекли, нисам ја.

СВЕДОК "Q": Рекао сам реченицу сматрајући да је то небитно у читавој овој ствари, ето тачно рекао сам, нисам у праву Васић је у праву ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У зависности од тога да ли је битно или небитно ви говорите овако или онако, јел то?

СВЕДОК "Q": Па нисам обратио пажњу госпођо, то је било '92.године, 17 година молим вас, као кад би ја Вас ко је био јуче до вас до вашег аута паркиран, али тад нисам уопште обраћао пажњу, тај догађај да има било какве пажње, ја тад нисам обраћао уопште да то има било какве пажње, ја сам био убијеђен по цијену живота да нисмо били у Винка Радовића кући, али ево каже Васић, каже, тачно, сад кад се сјетим вратим филм, тачно је, били смо у Винка Радовића кућу.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Била кафа, ракија.

СВЕДОК "Q": Као што нисам ни убијеђен да ли сам вратио из штаба Алију и Агана, и дан данас нисам сигуран, и чућемо од њих ко је, кога сам вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала вам што сте сведочили, можете да идете.

СВЕДОК ДРАГОМИР ВАСИЋ: Хвала. Јел могу ја да се поздравим са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким, можете.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Данашњи главни претрес се одлаже а наставак заказује за:

06.фебруар 2009.године са почетком у 09,30 часова.

Саслушањем сведока Радовић Винка.

Довршено у 11,15 часова.

Записничар

Председник већа-судија

БРЗ 0170